

РЕШЕНИЕ

№ 5156

гр. София, 11.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 20.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **10881** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК, във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба от М. О. Ч., подадена чрез адв. А., срещу отказ, обективиран в писмо (наименувано отговор) с изх. № РД-21-616 от 12.10.2020г. на изпълнителния директор на [фирма] (Д.), да предостави на достъп до обществена информация, в частта по т.1, т.3, т.4 и т.5, поискана от жалбоподателя със заявление с вх. №РД-21-616 от 02.10.2020г.

С жалбата са релевирани основания за оспорване по чл.146 АПК- съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните норми и целта на закона. Излага доводи, че неверните твърдения и липсата на посочване на фактическите обстоятелства и съответните правни норми, правят произнасянето бланкетно и немотивирано. Сочи, че в оспореният акт липса преценка за наличието на надделяващ обществен интерес. Счита, че заявената информация представлява обществена такава, тъй като е свързана с разходването на държавния бюджет. Ответникът е задължен субект по ЗДОИ, а заявлението отговаря на изискванията на закона, посочена е предпочитана форма за предоставяне на информацията. Поисканата информация е от вида, даващ възможност на заявителя да си състави мнение относно дейността на задължения субект, налице е и надделяващ обществен интерес. Оспореният акт е в противоречие с принципите на достоверност и пълнота на информацията (чл. 6 от ЗДОИ). Моли за отмяна на отказ, обективиран в

писмо с изх. № РД-21-616 от 12.10.2020г. на изпълнителния директор на Д., по т.1, т.3, т.4 и т.5, от заявление с вх. №РД-21-616 от 02.10.2020г., като ответникът бъде задължен да ѝ предостави поисканата информация. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят М. О. Ч., не се явява и не се представлява. Пълномощника ѝ адв. А. поддържа жалбата.

Ответникът – Изпълнителен директор на [фирма], чрез процесуалния си представител адв. А. изразява становище за неоснователност и недопустимост на жалбата. Сочи, че заявлението на Ч. е било подадено по електронен път, без да е подписано с електронен подпис, като в него липсвал и подпис на заявителя. Предвид това, счита че Д. не е надлежно сезирано по реда на ЗДОИ, а подадената от Ч. жалба за недопустима, поради липса на годен за съдебно оспорване акт. Претендира присъждане на разноски.

Административен съд София-град като взе предвид доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

М. О. Ч. е подала заявление с вх.№ РД-21-616/02.10.2020г. за достъп до обществена информация до изпълнителния директор на [фирма], по електронен път.

Със заявлението е поискано от изпълнителния директор на Д. да предостави на заявителя следната информация:

1. Колко общо договора има между [фирма] и [фирма]?
2. Колко от тези договори между „Д.“ и [фирма] са рамкови и какви са техните предмети? Бих искала да получа достъп до всички такива договори, както и до сключените към тях допълнителни споразумения и до платежните документи по тях.

3. Колко договора са сключени между [фирма] и [фирма] за ремонт на язовири? Бих искала да получа достъп до всички договори, както и до сключените към тях допълнителни споразумения и до платежните документи по тях.

4. Бих искала да получа списък на завършените ремонти на язовири с името на обекта, населеното място, в което се намират, прогнозна стойност на ремонта към момента на изпращане на отговор от страна на Д. към 2 октомври 2020 г.

5. Бих искала да получа размерът на сумата, част от отпуснатите с постановление № 142 от 13 юли 2018г. от Министерски съвет 500 млн. за ремонт на язовири, която е изплатена от Д. на [фирма] към 2 октомври 2020г.

Заявила е желание информацията да ѝ бъде предоставена по реда на ЗДОИ на посочен електронен адрес mila.[електронна поща]. Уточнено е, че исканата информация е от особен обществен интерес, тъй като се отнася за изразходване на публичен ресурс в значителни размери и предоставянето ѝ цели повишаване на прозрачността и отчетността на Д. в изпълнението на държавната политика за укрепване и възстановяване на язовири.

В срока за предоставяне или отказ от предоставяне на информацията, на жалбоподателя е получил отговор с изх. №РД-21-616/12.10.2020 г. от изпълнителния директор на Д., със следното съдържание:

„по т.1 от заявлението-Договори за извършването на проучвателни, проектни и ремонтни дейности на съответната язовирна стена и съоръженията към нея се сключват за всеки язовир поотделно за изпълнението на одобрения списък на язовирните стени и съоръжения към тях на язовирите съгласно Решение №49 от 13 юли 2018г. на Министерски съвет.

По т.2 от заявлението – Д. ЕАД няма сключени рамкови договори с [фирма].

По т.3 от заявлението- следва да се има предвид, че по този въпрос е отговорено в т.1.

По т.4 от заявлението – към момента се завършва изпълнението на 15 язовира, за които се подготвя и окомплектова необходимата документация за завършване на ремонта. Следва да се има предвид, че по този въпрос вече сте получили отговор с Писмо с наш изх. № РД-21-563/21.09.2020г., съответно в т.2.

По т.5 от заявлението – следва да се има предвид, че по този въпрос вече сте получили отговор с Писмо с наш изх. № РД-21-563/21.09.2020г., съответно в т.4. сумата, която е изплатена е по извършването на проучвателни, проектни, ремонтни дейности и обследване и анализ на техническото състояние на възложените язовири“.

По делото липсват данни за датата, на която оспореното писмо е съобщено на Ч.. Жалбата срещу него е подадена до АССГ чрез Д. на 02.11.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е от активно легитимирано лице, адресат на оспорения акт, и в срока по чл. 149, ал. 3 от във връзка с чл. 140, ал. 1 от АПК. По делото няма данни, кога жалбоподателят е уведомен за писмо с изх. № РД-21-616 от 12.10.2020г. на изпълнителния директор на Д. и в самото решение не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да се подава жалба срещу административния акт. Писмото е с изх. № РД-21-616 от 12.10.2020г, а жалбата е подадена на 02.11.2020 г., т.е. в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК и следва да бъде разгледана по същество.

Не се споделя възражението на ответника, че не е налице валидно сезиране по чл. 24, ал.2 от ЗДОИ, тъй като заявлението не е било подписано от заявителката. За да възникне задължение за предоставяне или отказ от предоставяне на достъп до обществената информация за административния орган, същия следва да е сезиран с надлежно подадено заявление, което да съдържа определени реквизити. Едва след това, органът следва да преценява дали поисканата информация следва да бъде предоставена.

В чл. 25 ЗДОИ, законодателят е предвидил изрично съдържание на заявлението за предоставяне на достъп до обществена информация, а именно: трите имена, съответно наименованието и седалището на заявителя; описание на исканата информация; предпочитаната форма за предоставяне на достъп до исканата информация и адреса за кореспонденция със заявителя. Ако в заявлението не се съдържат данните по ал. 1, т. 1, 2 и 4, то се оставя без разглеждане. Отделно от това, разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от ЗДОИ предвижда, че заявлението направено по електронен път на адреса на електронната поща по чл. 15, ал. 1, т. 4 или чрез платформата за достъп до обществена информация по чл. 15в., се счита за писмено и в тези случаи не се изисква подпис съгласно изискванията на Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.) и на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги.

Настоящият съдебен състав намира, че съдържанието на процесното заявление отговаря на изискванията, посочени в цитираните разпоредби. Посочени са трите имена на заявителката, посочен е както административен, така и електронен адрес за кореспонденция, както и е посочена предпочитана форма за получаване на

информация. В описанието на исканата информация, същата е достатъчно ясно и конкретно уточнена. За органа няма никакво съмнение какъв е начина, по който заявителя желае да получи информацията.

Отделно от това, при преценка, че заявлението за достъп до обществена информация не отговаря на изискванията на чл. 25, ал. 1 от ЗДОИ, органът е следвало да се произнесе, като остави заявлението без разглеждане съгласно чл. 25, ал. 2 от закона (този акт също подлежи на оспорване пред съда съгласно общото правило на чл. 56, ал. 4 от АПК). В случая такъв акт не е постановен и административното производство не е прекратено.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Достъпът до обществена информация е субективно право, предоставено на физическите и юридическите лица от Конституцията - чл. 41, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 4, ал. 1 и 3 ЗДОИ. К. законодател е този, който с оглед на значението на правото на достъп до информация за съществуването на конституционно установения ред, е формулирал същото като право на всеки. Понятието „всеки“ в чл. 41, ал. 1 от Конституцията, казва К. съд в своето решение № 7 от 4.06.1996 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 1/1996 г., „очевидно поставя правото да се търси, получава и разпространява информация в общия контекст на комуникационните права“, т.е. на свободата на словото, което „представлява един от фундаменталните принципи, върху които се гради всяко демократично общество, и едно от основните условия за неговия напредък и за развитието на всеки човек“. Правото на всеки на достъп до информация е част от „цялостната конституционна защита на различните аспекти на процеса на свободна комуникация.“ Именно поради тази същност на правото на достъп до информация К. съд изрично подчертава изключителната важност „на това да се даде възможност релевантната за управлението на обществените процеси информация да бъде достояние на всеки, който иска да я получи“ / Определение № 4156 от 25.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 2761/2014 г., VII о./.

Оспореният акт (наименуван от ответника отговор), доколкото обективира отказ да бъде предоставен достъп до обществена информация, има характера на решение по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40, ал.1 ЗДОИ.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган - изпълнителен директор на [фирма], който е задължен субект по чл.3, ал.2 т.1 ЗДОИ във вр. § 1 т.4 б. „а“ от ДР на ЗДОИ и който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него. Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/.

Съдът намира обаче, че оспорваният акт страда от съществен и неотстраним порок във формата и при постановяването му са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съдът споделя виждането, че нарушението на процесуалните правила е съществено тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

По силата на чл. 38 от ЗДОИ, административният орган е задължен в решението си за

отказ за предоставяне на обществена информация да посочи правното и фактическо основание за отказ по този закон, при наличие на изпълнена процедура по глава Трета от закона (чл. 24 и сл.). Нарушаването на така установената в закона форма и съдържание на произнасянето на задължения по закона субект по отправено до него искане за достъп до обществена информация представлява нарушение по чл. 146, т. 2 от АПК.

В настоящия случай, в оспорения административен акт изобщо не са посочени правни основания за отказ да се предостави информацията по цитираните точки. Липсва формулиран изричен диспозитив за отказ по цитираните точки /отказът се извежда от съдържанието на волеизявлението/, липсва посочване на реда и срока за обжалване/, поради което жалбата е депозирана в 2-месечния срок по чл. 140, ал.1 от АПК/.

Видно от съдържание на оспореното писмо по т.1 и т.3 задълженият субект не е представил общия брой сключени договори между Д. и [фирма] (т.1), нито броя на договорите сключени с [фирма] за ремонт на язовири и достъп до самите договори (т.3). И по двете точки, освен че не са посочени правни основания за непредоставяне на информацията, липсват и мотиви. Визираното нарушение по същността си представлява самостоятелно основание за отмяна на оспорения отказ, тъй като от една страна ограничава правото на защита на неговия адресат, а от друга възпрепятства осъществяването на съдебния контрол за законосъобразност.

На следващо място, с оглед разрешаването на правния спор следва да се посочи, че ЗДОИ регламентира един от правните способи за упражняване на конституционното право на достъп до информация. В чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация, достъпът до която законът регламентира. Именно по отношение на тази информация законодателят е вменил изричното задължение на задължените, по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, правни субекти да я предоставят. Разбира се, ЗДОИ не е средство за получаване на всякаква информация от държавните органи. Член 4, ал. 1 от ЗДОИ определя, че законът се прилага тогава, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация.

В настоящия случай не се твърди и не се установява от данните по делото да е налице друг специален ред за достъп до исканата информация, дерогиращ приложимостта на нормите на ЗДОИ. Легалната дефиницията на понятието "обществена информация" е дадена в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, съгласно която обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Съгласно цитираното определение, в обхвата на "обществена информация" по смисъла на ЗДОИ попадат всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти.

В случая, исканата информация е свързана с живота на хората и същевременно дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект [фирма], тъй като е обвързана с правомощията и дейността на публичноправната организация. Предвид изложеното, настоящият състав намира, че поискана със заявлението информация е обществена, по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ.

Съгласно чл. 9 от ЗДОИ обществената информация е официална и служебна като

според разпоредбата на чл. 10 от ЗДОИ официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл. 11 от ЗДОИ служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и техните администрации.

С оглед търсената от жалбоподателите информация се установи, че тя е и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ/. Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато: исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон /чл. 7, ал. 1 и чл. 9, ал. 2 от с.з./, в случаите по чл. 13, ал. 2 от с.з.-когато информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и/или съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи както и когато исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Задълженият субект е отказал достъп до обществена информация по т. 4 и т. 5 с твърдението, че същата е предоставена на заявителя с писмо с изх. №РД-21-563/21.09.2020г. В случая е необходимо да се установи дали е било осъществено действително предоставяне на обществена информация на същия субект, дали е предоставена идентична по характер информация, каквато се иска със заявлението, по което е постановен отказа, дали предоставената информация е била в пълен обем и дали е била предоставена на заявителя през предходните шест месеца. Така постановеният отказ касае следните отправени със заявление от 02.10.2020 г. въпроси: "4. списък на завършените ремонти на язовири с името на обекта, населеното място, в което се намират, прогнозна стойност на ремонта към момента на изпращане на отговор от страна на Д. към 2 октомври 2020 г.; 5. Размерът на сумата, част от отпуснатите с постановление № 142 от 13 юли 2018г. от Министерски съвет 500 млн. за ремонт на язовири, която е изплатена от Д. на [фирма] към 2 октомври 2020г".

Не е спорно, че двете заявления - от 09.09.2020 г. и 02.10.2020 г. са подадени от един и същ субект – М. Ч. и от постановяване на решението по първото заявление, с което е предоставена обществена информация, до подаване на второто заявление не са изтекли 6 месеца.

В случая жалбоподателят оспорва пълнотата и яснотата на предоставената му с предходното решение № РД-21-563//21.09.2020 г. обществена информация. Посоченото решение не е оспорено в настоящото производство, въпреки това решението следва да бъде разгледано по отношение на обема на предоставената информация, с оглед наличието на предпоставките на чл. 37, ал. 1, т. 3 от ЗДОИ

за отказ от предоставяне на исканата информация по второто по ред заявление. Видно от самото решение, жалбоподателят е получил данни (по т.4 от заявлението), че към момента се завършва изпълнението на 15 язовира, за които се подготвя и окомплектова необходимата документация за завършване на ремонта. С така предоставената информация не е представен исканият списък на завършените ремонти на язовири, включващ името на обекта, населеното място, в което се намират, прогнозната стойност на ремонта към момента на изпращане на отговора до заявителя, поради което настоящият състав намира, че с тези си действия задълженото лице не е предоставило на заявителя исканата обществена информация в пълния, допустим и наличен обем.

По отношение на т.5 от заявлението по ЗДОИ задълженият субект е препратил към т.4 от писмо с изх. № РД-21-563/21.09.2020г. В цитираната точка е посочено, че към 09 септември 2020г. Д. ЕАД е разплатило приети дейности в размер на 9 918 660 лева с ДДС към [фирма] за извършването на проучвателни, проектни и ремонтни дейности на язовирите по т.1. От представеното писмо № РД-21-563//21.09.2020 г., обаче не може да установи дали търсената информация по т.5 от заявление с вх. №РД-21-616/02.10.2020г., съвпада заявената в т.4 от подаденото заявление от 09.09.2020 г. информация, по която административният орган се е произнесъл, за да се приеме, че заявителката е получила отговор на поставения с предходно заявление въпрос. Предвид липсата на мотиви и невъзможността да се установи идентичност на въпросите по двете заявления, то съдът намира, че неправилно на жалбоподателя е отказано повторно предоставяне на исканата обществена информация.

Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя се споделят изцяло от съда, който ги намира за основателни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото ответникът не доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни правни последици за оспорващата страна.

Непредоставянето на искания достъп съдът намира, че не съответства и на целта на закона, а именно да се гарантира правото на всеки граждани на информация, която му е нужна, за да си състави собствено мнение по определен въпрос.

С оглед изложеното, процесният отказ, в частта по т.1, т.3, т.4 и т.5, следва да се отмени като издаден в противоречие с материално-правните норми, в несъответствие с целта на закона и предписаната от закона форма. Делото като преписка следва да се върне на органа за издаване на ново решение, при съобразяване с указанията по прилагането на материалния закон, дадени в мотивите към съдебното решение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК, своевременно заявеното от жалбоподателя /до приключване на устните състезания по делото/ искане за присъждане на разноси /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/, следва да бъде уважено за доказан им размер - 10 лева заплатена държавна такса, тъй като по делото не са представени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горе изложеното и на основание чл. 172, ал.1 и 2, чл. 173, ал.2 и чл. 174 от АПК, Административен съд-София град, II отделение, 35-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба от М. О. Ч. отказ, обективиран в писмо (наименувано отговор) с изх. № РД-21-616 от 12.10.2020г. на изпълнителния директор на [фирма], [населено място] да предостави достъп до обществена информация по заявление с вх. № РД-21-616 от 02.10.2020г., точки 1, 3, 4 и 5.

ИЗПРАЩА делото като преписка на изпълнителния директор на [фирма], [населено място] за ново произнасяне по заявление с вх. № РД-21-616 от 02.10.2020г., точки 1, 3, 4 и 5 в 14-дневен срок.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] да заплати на М. О. Ч., разноси в размер на 10 (десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване /чл.40, ал.3 ЗДОИ/.

Решението да се съобщи на страните за сведение чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: